

יום א', ז' בטבת תשס"ה (19 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

הדף מוקדש היום לאדם שהכרתי ולא הכרתי – קרל בן יחיאל. הוא [לא ידענו אז את שמו] נהג, בתקופה האחרונה, לשבת מחוץ לבית הכנסת ולבקש 'נדבות' מכל הבא להתפלל. לא ידענו מיהו או מה הרקע שלו, אך למדנו ממנו **דבקות** – הוא הקדים לבוא למקום, בשעות שאינן שעות (ובמזג אוויר שאינו מזג-אוויר) – תמיד מי שבא ל"מניין הראשון" ב-0530 בבוקר מצא אותו כבר "בעבודה", כבר מחכה לגמילות חסד מכל אחד ואחד. בימים האחרונים, קרל לא הופיע. 'משלוח ידו' היה יכול לדחות אנשים; אך, הנה - הרגשנו בחסרונו. קרל נפטר בערב חנוכה, באופן פתאומי. כשנפטר, מחוץ לבית, לא נשא עליו כל סימן זיהוי. למשפחה (אחות יש לו בעיר) נודע הדבר רק כעבור יומיים. זה סיפורו: מהנדס במקצוע, הוא שירת בצבא הרוסי, בסיביר, בסוף שנות ה-50. הריחוק מן הבית כנראה שבר אותו וכאשר חזר, הוא לא היה אותו בן-אדם. חולה בנפשו וגם בגופו, הוא עלה ארצה בתחילת שנות ה-70 ובדרך לא דרך, התקיים. החזיק מעמד. הגלות עשתה את שלה, אך קרל השכיל להבין שארץ-ישראל יכולה להיות מרפא למחלותיו, והוא אכן זכה לחיות כאן כמעט מחצית חייו. יהא זכרו ברוך.

בפרשת "ויגש" שקראנו בתורה אתמול בשבת, למדנו על ירידת יעקב ומשפחתו למצרים, "ויקם יעקב מבאר-שבע ... ויקחו את מקניהם ואת רכושם ... ויבאו מצרימה יעקב וכל זרעו איתו." [בראשית מ"ו 5-6] הכניסה לגלות ראשונה זאת היתה מתוקה: לאחר הפרדה של 22 שנים, יעקב ומשפחתו נפגשו שוב עם יוסף, סגן-למלך מצרים. לפעמים הגלות היא כך – היא מושכת בתחילתה. לפעמים. אך היא אף פעם אינה מתוקה בסופה. סיפור חייו של קרל מצביע על היבט אחד של הגלות הנוכחית. הסיפור הבא מצביע על היבט אחר...

האשה, גב' שוורץ, השתתפה בשבוע מרכז המאורגן ע"י כת מאחת הדתות במזרח הרחוק. כולם השתוממו לראות בין המשתתפים אשה יהודיה בגיל העמידה, שונה מכל היתר. במיוחד היה הדבר מוזר לאור העובדה שאותה גב' שוורץ ישבה במשך כל השבוע בשורה האחרונה באולם, ולא עשתה דבר פרט לסריגה, כשהיא מתעלמת מן הסובבים אותה, ואינה שמה לבה אפילו לאחת מן ההרצאות.

בתום השבוע הודיעו המארגנים שבעוד חודשיים תיערך וועידה אזורית בחוף המערבי [של ארה"ב] עבור כל המעוניינים בהרחבת הידע. הוועידה תימשך חודש ימים, והתשלום יהיה \$3000 לאיש. 3 או 4 משתתפים ניגשו לבמה כדי להרשם – ואחת מהם היתה...גב' שוורץ! המארגנים התפלאו וראו בכך משהו מוזר, אך גב' שוורץ שילמה את הכסף, ועל-כן רשמו אותה. היא השתתפה בכינוס, נשארה כל החודש אך, שוב, לא הקשיבה לשום הרצאה. כל אשר עשתה שם היה לשבת בשורה האחרונה ולהמשיך בסריגה שלה...

בתום החודש, נמסרה הודעה על מסע צליינות מיוחד אל הגורו ה"קדוש" בהרי טיבט. המחיר היה \$15,000 - כולל הכל: טיסה, נסיעות-פנים, ופגישה עם הגורו. שוב ניגשו להירשם 3 או 4 איש, ולא תוכלו לנחש מי היתה ביניהם... כן! הגב' שוורץ שלנו!

עכשיו היו המארגנים נדהמים לגמרי. מה חיפשה שם אותה אשה? לשם מה עליה להצטרף אליהם? אף-על-פי-כן, הם קיבלו ממנה את הכסף, רשמו אותה וצירפו אותה לטיסה לטיבט.

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלוויים אומרים בבית המקדש ביום ראשון

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

"הדף היומי לתולדותינו"

בס"ד

יום א', ז' בטבת תשס"ה (19 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

{ההשלמה, בע"ה, מחר} [הנה ימים באים]

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ראשון

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל